

Repertoriumnummer 2021 /
Datum van uitspraak 20 mei 2021
Rolnummer 2019/AB/771
Beslissing waartegen beroep 18/812/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
heropening van de debatten

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, ON 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11, appellant, vertegenwoordigd door mr.

tegen

MEDIAHUIS nv, ON 0439.849.666, met maatschappelijke zetel te 2050 ANTWERPEN, Katwilgweg 2, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr.

***

Na beraad, spreekt het arbeidshof Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 12 september 2019, 5^e kamer, in de zaak met algemeen rolnummer 18/812/A,
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 14 oktober 2019,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

***

De partijen hebben hun grieven en middelen mondeling uiteengezet op de openbare zitting van 15 april 2021.

I. Feiten

I.1

De nv Mediahuis, met ondernemingsnummer 0439.849.666, is actief sedert 28 december 1989. Sinds 1 november 2013 opereert deze vennootschap als een “joint venture” van de mediagroepen Concentra en Corelio.

Haar zetel is gevestigd te 2050 Antwerpen, Katwilgweg 2.

Het bedrijf ressorteert, wat zijn RSZ-activiteiten betreft, sedert 1 januari 2008 onder de Nacebelcode 58.130, zijnde de code voor “*uitgeverijen van kranten*”. Wat zijn BTW-activiteiten betreft, ressorteert het bedrijf sedert 1 november 2013 onder dezelfde Nacebelcode 58.130 (uitgeverijen van kranten).

De nv Mediahuis is de uitgever van de kranten De Standaard, Het Nieuwsblad, Gazet van Antwerpen, De Gentenaar en Het Belang van Limburg.

I.2

De nv Mediahuis verstrekt aan al haar werknemers een gratis krantenabonnement, waarbij dagelijks één krant op hun thuisadres wordt bezorgd.

I.3

Bij aangetekend schrijven van 31 maart 2011, 19 april 2012 en 29 januari 2014 stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de nv Concentra Uitgeverijmaatschappij, thans een dochtermaatschappij van de nv Mediahuis, in kennis dat de aan de werknemers toegekende “*voordelen in natura van privégebruik bedrijfsgsm’s, gratis abonnementen en gratis advertenties*” als loon worden beschouwd, zodat conform het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969 ambtshalve tot regularisatie van deze ‘voordelen in natura’ zal worden overgegaan voor de periode van het eerste kwartaal 2008 t.e.m. het vierde kwartaal 2013.

Bij aangetekend schrijven van 18 april 2015 stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de nv Mediahuis in kennis dat de aan de werknemers toegekende “*voordelen in natura van privégebruik bedrijfsgsm’s, gratis abonnementen en gratis advertenties*” als loon worden beschouwd, zodat conform het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969 ambtshalve tot regularisatie van deze ‘voordelen in natura’ zal worden overgegaan voor de periode van het eerste kwartaal 2014 t.e.m. het vierde kwartaal 2014.

De berichten van wijziging der bijdragen dateren van 14 juli 2015 t.w.v. 13.987,11 euro en van 16 juli 2015 t.w.v. 27.958,07 euro en hebben betrekking op de “*gratis abonnements en gratis advertenties*” voor de periode van het vierde kwartaal 2010 t.e.m. het derde kwartaal 2014.

I.4

Bij aangetekend schrijven van 18 april 2017 stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de nv Mediahuis in kennis dat het aan de werknemers toegekende gratis krantenabonnement als loon wordt beschouwd, aangezien het geen essentieel werkinstrument is, zodat conform het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969 ambtshalve tot regularisatie van het gratis krantenabonnement zal worden overgegaan voor de periode van het eerste kwartaal 2014 t.e.m. het vierde kwartaal 2016.

De berichten van wijziging der bijdragen dateren van 8 mei 2017 t.w.v. 24.141,80 euro en van 15 mei 2017 t.w.v. 121.958,24 euro en hebben betrekking op het “*gratis krantenabonnement*” voor de periode van het eerste kwartaal 2014 t.e.m. het vierde kwartaal 2016.

I.5

Hoewel de nv Mediahuis het standpunt van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betwist, is zij, onder voorbehoud, overgegaan tot betaling van de gevorderde sociale bijdragen en bijhorigheden.

Op basis van de “*recapitulatieve staat*” van 25 juni 2018 is de rijksdienst van oordeel nog gerechtigd te zijn op 15,96 euro.

Om het geschil beslecht te zien en de teruggave te bekomen van alle, onder voorbehoud, betaalde sociale bijdragen en bijhorigheden wendde de nv Mediahuis zich tot de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

II. Procedure in eerste aanleg

Op 19 juni 2018 is de nv Mediahuis overgegaan tot dagvaarding van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

De zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 18/812/A.

De vordering van de nv Mediahuis strekte ertoe voor recht te zeggen dat de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betreffende de ambtshalve regularisatie van het voordeel van een gratis krantenabonnement steunend op het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969 en de daaruit voortvloeiende besluiten van wijziging der bijdragen van 14 juli 2015, 16 juli 2015, 8 mei 2017 en 15 mei 2017 vernietigd moeten worden; dienvolgens diende de rijksdienst veroordeeld te worden tot terugbetaling aan haar van de volgende bedragen:

- 13.987,11 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 11 september 2015 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling,
- 27.958,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 11 september 2015 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling,
- 23.756,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 15 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling,
- 121.218,96 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 21 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling.

In ondergeschikte orde strekte de vordering van de nv Mediahuis ertoe om de gevorderde bijdragen opnieuw te laten berekenen door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid; minstens de rijksdienst te veroordelen tot de kosten van het geding.

Bij besluiten, neergelegd ter griffie op 13 september 2018, stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een tegenvordering in die ertoe strekte de nv Mediahuis te veroordelen tot het betalen van 15,96 euro; tevens vorderde de rijksdienst de veroordeling van de nv Mediahuis tot de kosten van het geding.

De Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel besliste in het op tegenspraak gewezen vonnis van 12 september 2019:

- De hoofdvordering van de nv Mediahuis ontvankelijk en gegrond te verklaren.

- De beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betreffende de ambtshalve regularisatie van het voordeel van een gratis krantenabonnement steunend op het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969 en de daaruit voortvloeiende besluiten van wijziging der bijdragen van 14 juli 2015, 16 juli 2015, 8 mei 2017 en 15 mei 2017 te vernietigen.
- De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid te veroordelen tot terugbetaling aan de nv Mediahuis van de volgende bedragen:
  - 13.987,11 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 18 december 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
  - 27.958,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 18 december 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
  - 23.756,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 16 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
  - 121.218,96 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 23 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
- De tegenvordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.
- De rijksdienst te veroordelen tot de kosten van het geding.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voelt zich gegriefd door het vonnis van de eerste rechters, reden waarom hij zich tot het arbeidshof heeft gewend.

III. Procedure in hoger beroep

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 15 oktober 2019, stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep in tegen het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 12 september 2019.

De zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 2019/AB/771.

Bij beschikking van het arbeidshof Brussel van 14 november 2019 werden overeenkomstig het artikel 747, §2 Ger. W. conclusietermijnen en een rechtsdag bepaald.

Bij (synthese)besluiten, neergelegd ter griffie op 7 december 2020, vordert de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het vonnis van de eerste rechters te vernietigen;
- opnieuw wijzende, de initiële hoofdeis van de nv Mediahuis ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- de tegeneis ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de nv Mediahuis te veroordelen tot betaling van 15,96 euro;
- de nv Mediahuis te veroordelen tot de kosten van het geding.

Bij (synthese)besluiten, neergelegd ter griffie op 26 februari 2021, vordert de nv Mediahuis:

- het hoger beroep van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ontvankelijk maar ongegrond te verklaren;
- het vonnis van de eerste rechters integraal te bevestigen;
- te zeggen voor recht dat de beslissing van de rijksdienst betreffende de ambtshalve regularisatie van het voordeel van een gratis krantenabonnement steunend op het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969 en de daaruit voortvloeiende besluiten van wijziging der bijdragen van 14 juli 2015, 16 juli 2015, 8 mei 2017 en 15 mei 2017 dienen vernietigd te worden;
- de rijksdienst te veroordelen tot terugbetaling aan de nv Mediahuis van de volgende bedragen:
  - 13.987,11 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 18 december 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;

- 27.958,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 18 december 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
  - 23.756,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 16 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
  - 121.218,96 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 23 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
- de rijksdienst in ieder geval te veroordelen tot de kosten van het geding;
  - de tegenvordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid af te wijzen als ongegrond;
  - in subsidiaire orde, de rijksdienst te verplichten een nieuwe afrekening op te stellen voor de werknemers van groep 4 “ondersteunende diensten binnen het krantenbedrijf”, waarbij de krant niet als werkmiddel zou gelden.

De partijen hebben hun grieven en middelen mondeling uiteengezet op de openbare zitting van 15 april 2011.

IV. Grieven van het hoger beroep

IV.1

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid is gegriefd door het vonnis a quo.

Volgens de rijksdienst voert de nv Mediahuis ten onrechte aan dat het gratis krantenabonnement, dat zonder onderscheid aan al haar werknemers wordt verstrekt, te aanzien is als een werkmiddel (arbeidsgereedschap) waarop geen socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn conform het artikel 19, §2, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Het standpunt van de rijksdienst steunt op de louter theoretische aanname dat alle werknemers dagelijks de productie en distributie van de door hen ontvangen krant zouden opvolgen, evalueren en, indien nodig, bijsturen, wat in werkelijkheid niet het geval is.

Deze zienswijze kan hoogstens gevolgd worden voor wat de werknemers betreft die rechtstreeks betrokken zijn bij de totstandkoming van de krant, doch niet ten aanzien van hen die niet rechtstreeks betrokken zijn bij de totstandkoming van de krant. Voor deze laatste groep is het voordeel van een gratis krantenabonnement niet te beschouwen als een essentieel werkinstrument, doch slechts als een *tariefvoordeel* als bedoeld in het artikel 19, §2, 19° van het koninklijk besluit van 28 november 1969. Zij zijn bijgevolg vrijgesteld van socialezekerheidsbijdragen voor zover het tariefvoordeel (prijsvermindering) niet groter is dan 30 % van de normale prijs. Het gedeelte van het gratis krantenabonnement dat 30 % korting overschrijdt, dient beschouwd te worden als loon waarop socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn.

De nv Mediahuis legt geen overtuigingsstukken voor *uit de periode van regularisatie* die doen besluiten dat zowel de spontane meldingen als de meldingen na vraag om feedback kaderen binnen de afspraken tussen de werkgever en de werknemer om kwaliteits- en distributieproblemen te rapporteren. Het theoretisch verweer van de nv Mediahuis strookt dan ook niet met de werkelijkheid, aangezien elk bewijs van het bestaan van een rapportering- en bedelingssysteem ontbreekt voor de periode vanaf januari 2014 t.e.m. eind 2016.

De toepassing van het artikel 19, §2, 19° van het koninklijk besluit van 28 november 1969 dringt zich op.

In ondergeschikte orde, zijn de interesten slechts verschuldigd vanaf de aanmaning tot betaling.

IV.2

De nv Mediahuis verwerpt de grieven en middelen van de rijksdienst en verzoekt het arbeidshof het vonnis a quo integraal te bevestigen.

Volgens de nv Mediahuis is het dagelijks toezenden van een krant aan al haar werknemers, ongeacht hun functie, geen voordeel in natura maar een werkmiddel (arbeidsgereedschap) als bedoeld in het artikel 19, §2, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

Het toezenden van een dagelijkse krant aan alle werknemers heeft tot doel de werknemers ertoe aan te zetten de kwaliteit van hun krant en het werk van hun collega's te beoordelen met het oog op de kwalitatieve verbetering van het eindproduct.

Tevens heeft het toezenden van een dagelijkse krant naar alle werknemers, zonder onderscheid van functies, tot doel de distributie en bedeling van de krant te evalueren op periodieke basis. Het betreft hier een goedkope en efficiënte eerstelijnscontrole van het distributie- en bedelingssysteem per post.

Aan de hand van verschillende overtuigingsstukken, die allen wijzen op het bestaan van een controle- en rapportagesysteem betreffende de kwaliteit en de distributie van de kranten, wordt aangetoond dat het standpunt van de nv Mediahuis niet louter theoretisch van aard is (zie: “Mediahuis Policy Werkingsmiddel Krant”, diverse e-mails, e.a.).

Vermits het gratis toezenden van een krant aan alle werknemers van de nv Mediahuis een werkmiddel is, zijn conform het artikel 19, §2, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969, hierop geen socialezekerheidsbijdragen verschuldigd.

In die zin is de vordering tot teruggave van de onder voorbehoud aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betaalde sociale bijdragen en aanhorigheden gegrond.

In ondergeschikte orde dringt een herberekening van de socialezekerheidsbijdragen zich op, minstens nu de rijksdienst geen rekening heeft gehouden met de onderscheiden functies van het personeel van de nv Mediahuis.

V. Bespreking

V.1 Ontvankelijkheid

Het bestreden vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel dateert van 12 september 2019.

Dit vonnis werd kennelijk niet betekend.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 15 oktober 2019, heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep ingesteld tegen het voornoemd vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 12 september 2019.

Het verzoekschrift hoger beroep werd binnen de termijn voorzien in het artikel 1051 Ger.W. neergelegd ter griffie.

Het verzoekschrift voldoet aan de vormvoorwaarden van het artikel 1057 Ger. W.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm. Het is derhalve ontvankelijk.

V.2 Gegrontheid

V.2.1

De nv Mediahuis is actief als uitgeverij van de kranten De Standaard, Het Nieuwsblad, Gazet van Antwerpen, De Gentenaar en Het Belang van Limburg.

Al haar werknemers, zonder onderscheid van functie, hebben een gratis krantenabonnement, waarbij dagelijks één krant op hun thuisadres wordt bezorgd.

De discussie tussen de partijen betreft de vraag of het gratis krantenabonnement dat aan alle werknemers wordt verstrekt, te beschouwen is als een “*voordeel in de vorm van arbeidsgereedschap*” (werkmiddel) als bedoeld in het artikel 19, §2, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, dan wel als een “*door de werkgever gefabriceerd of verkocht product of geleverde dienst*” in de zin van het artikel 19, §2, 19° van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

V.2.2

Het artikel 19, §2 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 stelt:

“§2 Met afwijking van voornoemd artikel 2, eerste lid, [van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers] worden niet als loon aangemerkt:

(...)

5° de voordelen toegekend in de vorm van arbeidsgereedschap of werkkleding;

(...)

19° de vermindering, ten laste van de werkgever, van de normale prijs van de gefabriceerde of verkochte producten, of diensten geleverd door de werkgever, op voorwaarde dat de hoeveelheid van de aan elke werknemer verkochte producten of geleverde diensten het normale verbruik van het gezin van de werknemer niet overschrijdt. De werkgever moet kunnen aantonen dat hij zijn werknemers op deze voorwaarde heeft gewezen.

Onder normale prijs wordt de prijs verstaan die de werknemer als particuliere consument had moeten betalen, indien hij niet zou tewerkgesteld zijn door de werkgever die het product fabriceert of verkoopt of de dienst levert.

Levert de werkgever niet rechtstreeks producten of diensten aan de particuliere klant, dan is de normale prijs die welke een particuliere klant met een vergelijkbaar profiel als de werknemer in de detailhandel moet betalen.

De werkgever moet de nodige elementen kunnen voorleggen om de normale prijs te staven.

Is de prijsvermindering groter dan 30 % van het bedrag van de normale prijs, dan wordt het bedrag van de vermindering dat 30 % van de normale prijs overschrijdt, als loon beschouwd.

Is de prijs die de werknemer na aftrek van de prijsvermindering betaalt, lager dan de kostprijs van het product of de dienst, dan wordt het verschil tussen de prijs betaald door de werknemer en de kostprijs als loon beschouwd, ook als de korting minder bedraagt dan 30 % van de normale prijs.

De werkgever moet de nodige elementen kunnen voorleggen om de kostprijs te staven.”

Het artikel 19, § 2 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 is een beperking van het in het artikel 2 van de Loonbeschermingswet van 12 april 1965 gehanteerde loonbegrip dat als basis dient voor het berekenen van de socialezekerheidsbijdragen. Op voordelen die uitgesloten worden uit het loonbegrip van de Loonbeschermingswet, zoals het arbeidsgereedschap en het tariefvoordeel, worden geen socialezekerheidsbijdragen geheven (W. VAN EECKHOUTTE, Begrip loon in de bijdrageregeling van de sociale zekerheid voor werknemers. Algemene beginselen, in R. JANVIER, G. VAN LIMBERGEN, A. VAN REGENMORTEL, *Recht en sociale zekerheid. Het loonbegrip*, Die Keure, Brugge, 2005, 3-123).

Het onderscheid tussen het arbeidsgereedschap en het tariefvoordeel is belangrijk omdat een “*voordeel in de vorm van arbeidsgereedschap*” (art. 19, §2, 5° KB 28 november 1969) integraal uit het loonbegrip van de Loonbeschermingswet wordt gesloten, terwijl dit voor een “*door de werkgever gefabriceerd of verkocht product of geleverde dienst*” (art. 19, §2, 19° KB 28 november 1969) slechts geldt ten belope van “*de vermindering, ten laste van de werkgever, van de normale prijs*” (het zgn. tariefvoordeel van maximaal 30 %).

Concreet betekent dit dat wanneer een gratis krantenabonnement als een “*voordeel in de vorm van arbeidsgereedschap*” (werkmiddel) wordt aangemerkt er geen socialezekerheidsbijdragen op verschuldigd zijn; wordt het daarentegen beschouwd als een “*door de werkgever gefabriceerd of verkocht product of geleverde dienst*” dan geldt dit slechts ten belope van het tariefvoordeel van maximaal 30 % van de normale abonnementsprijs van de krant. Op de overige 70 % van de normale abonnementsprijs worden wel socialezekerheidsbijdragen geheven.

V.2.3

Het arbeidshof is van oordeel dat een krantenabonnement dat gratis aan alle werknemers van een krantenuitgeverij wordt verstrekt, zonder onderscheid van functie, aangemerkt kan worden als een *“voordeel in de vorm van arbeidsgereedschap”* (werkmiddel) als bedoeld in het artikel 19, §2, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

Het arbeidshof steunt zich hiervoor op de volgende overwegingen:

- Het systeem waarbij dagelijks een (gratis) krant wordt bezorgd aan alle personeelsleden (+/- 500), zonder onderscheid van functie, stelt de nv Mediahuis in staat om zowel de inhoudelijke als de grafische kwaliteit van de door haar afgeleverde producten (kranten) te controleren en te managen. Op deze wijze worden alle werknemers, als individu en als groep, aangespoord de kwaliteit van hun eigen werk, van hun collega's en van het product in het algemeen dagelijks te controleren, te evalueren en, zo nodig, bij te sturen (via interne input en feedback) teneinde het lezerspubliek tevreden te houden en de verkoop van de krant te optimaliseren.

Deze interne vorm van kwaliteitscontrole verschilt van deze die bij de krantenlezers (abonnees) wordt uitgevoerd, omdat werknemers over specifieke kennis beschikken en/of rechtstreeks bij het product betrokken zijn en/of er alle belang bij hebben de kwaliteit van hun product en het commercieel succes ervan te bewaken en te bevorderen. Bovendien wordt deze kwaliteitscontrole door het bedrijf zelf georganiseerd, zodat het directer, efficiënter en goedkoper is dan de kwaliteitsonderzoeken die aan derden worden uitbesteed.

- Het systeem waarbij dagelijks een (gratis) krant wordt bezorgd aan alle personeelsleden (+/- 500), zonder onderscheid van functie, stelt de nv Mediahuis ook in staat om op efficiënte en goedkope wijze de distributie en bedeling van haar kranten te controleren en te evalueren over een ruim geografisch gebied.

Voor de abonnees is het belangrijk dat de krant elke dag tijdig in de brievenbus zit, zodat de nv Mediahuis evident wenst te weten of de verspreiding van de door haar uitgegeven kranten correct verloopt. De controle van het distributie- en bedelingsysteem is derhalve noodzakelijk voor het optimaliseren van de dienstverlening. Inzonderheid beoogt de nv Mediahuis hiermee op dagelijkse basis de distributie, de logistiek en de bedeling van haar kranten op te volgen, te evalueren en, bij problemen, bij te sturen teneinde de klanttevredenheid hoog te houden en het commercieel suc-

ces van de krant te optimaliseren. Het intern controlesysteem verschaft de nv Mediahuis nuttige inlichtingen over de kwaliteit van de distributie (juiste/verkeerde editie, krant met/zonder bijlage of katern,...), over de datum en het tijdstip van de krantbedeling, alsook over de kwaliteit van de bedeling zelf (krant is nat, vuil, verfrommeld,...). Deze informatie is o.a. belangrijk in het kader van de beheersovereenkomsten die de nv Mediahuis afsluit met externe organisaties (zoals B-post), die instaan voor de distributie en de bedeling van de kranten De Standaard, Het Nieuwsblad, Gazet van Antwerpen, De Gentenaar en Het Belang van Limburg (stukken 26-28, bundel geïntimeerde).

Deze interne vorm van controle op het distributie- en bedelingssysteem verschilt van deze die via externe klanttevredenheidsonderzoeken bij de krantenlezers worden uitgevoerd omdat het directer, efficiënter en goedkoper is. Bovendien zijn de werknemers rechtstreeks bij het product betrokken waardoor ze er alle belang bij hebben om problemen in het distributie- en bedelingssysteem spontaan en onmiddellijk aan hun werkgever te rapporteren.

In tegenstelling tot wat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voorhoudt, betreft het hier geen *“louter theoretische beschouwing”*. Het gegeven dat het rapporteringssysteem voor werknemers binnen de nv Mediahuis in 2018 werd gemoderniseerd en geprofessionaliseerd, houdt niet in dat een dergelijk rapporteringssysteem onbestaande was vóór 2018. De nv Mediahuis stelt dat alle werknemers weten, en altijd hebben geweten, dat het gratis krantenabonnement voor de werkgever als middel wordt gebruikt om de kwaliteit, de distributie en de bedeling van haar kranten te controleren en te evalueren, waarbij de werknemers, in ruil voor een gratis dagelijkse krant, gehouden zijn om eventuele tekortkomingen in de productie en/of de distributie/bedeling van de krant te rapporteren. Soms gebeurt dit spontaan (via telefoon, per e-mail,..), soms peilt het bedrijf zelf bij haar werknemers of de krant tijdig en/of correct werd bedeed. Dat het rapporteringssysteem voor werknemers daadwerkelijk ook gold voor 2018, blijkt uit verschillende door de nv Mediahuis voorgelegde e-mails die dateren van voor 2018 (stuk 24, bundel geïntimeerde). Het rapporteringssysteem voor werknemers bestond trouwens lang voor 2018 bij diverse zuster/dochtermaatschappijen van de nv Mediahuis. In het in kracht van gewijsde getreden vonnis van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, van 16 oktober 2017 wordt bijvoorbeeld gesteld dat de nv Printing Partners Paal *“voldoende aantoont dat de gratis krant gebruikt wordt voor beroepsdoel-einden”* (stuk 14, bundel geïntimeerde). Uit een schrijven van de nv Concentra Uitgeverijmaatschappij van 20 mei 2010, een andere dochtermaatschappij van de nv Mediahuis, blijkt dat *“iedere medewerker”*, met inbegrip van de medewerker uit de ondersteunende diensten, tot taak heeft *“voortdurend reflecties over de inhoud en vorm ter verbetering van de krant te*

communiceren” en de kwaliteit, de distributie en de bedeling van de krant *“mee te helpen beoordelen [en te evalueren]”* om reden dat de gratis krant *“een controlemiddel [is voor] het evalueren van de kwaliteit van het eindproduct”* en tevens een werkmiddel is voor *“een evaluatie voor het distributiesysteem en de organisatie ervan”* (stukken 1 en 5, bundel appellant). Uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat reeds lang voor 2018 een rapporteringssysteem voor werknemers operationeel was bij de nv Mediahuis, zodat het standpunt van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, waarbij wordt voorgehouden dat de argumentatie waarom een gratis krantenabonnement voor alle werknemers als een werkmiddel moet worden beschouwd niets meer is dan een *“theoretische en geïdealiseerde voorstelling”*, niet kan worden bijgetreden.

Het voorgaande geldt a fortiori nu de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, op wie de bewijslast rust, niet aannemelijk maakt, ondanks verschillende onderzoeken, dat er geen rapporteringssysteem voor werknemers bestond voor 2018. Nergens wordt m.a.w. aangetoond dat de werknemers van de nv Mediahuis in de periode waarop de ambtshalve regularisatie betrekking heeft, niet gehouden waren om de kwaliteits- en distributieproblemen (van hun krant) te rapporteren aan de werkgever.

Supra werd aangetoond dat de nv Mediahuis, als krantenuitgeverij, het gratis verstrekken van een krantenabonnement aan alle werknemers effectief gebruikt voor beroepsdoeleinden, m.n. als werkmiddel om op een efficiënte en goedkope wijze controle uit te oefenen op de kwaliteit, de distributie en de bedeling van de door haar uitgegeven kranten. Hieruit volgt dat een gratis krantenabonnement voor alle werknemers, zonder onderscheid van functie, aangemerkt moet worden als een *“voordeel in de vorm van arbeidsgereedschap”* als bedoeld in het artikel 19, §2, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

Het gratis verstrekken van een krantenabonnement aan alle werknemers van de nv Mediahuis is derhalve aan te merken als een voordeel in de vorm van arbeidsgereedschap (werkmiddel) dat integraal uitgesloten wordt uit het loonbegrip van de Loonbeschermingswet, zodat daarop geen socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn.

In die zin is het hoger beroep, met inbegrip van de tegeneis tot betaling van 15,96 euro, ongegrond.

V.2.4

De vordering van de nv Mediahuis strekt ertoe voor recht te zeggen dat de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betreffende de ambtshalve regularisatie van het voordeel van een gratis krantenabonnement steunend op het artikel 22 van de wet van 27 juni 1969

en de daaruit voortvloeiende besluiten van wijziging der bijdragen van 14 juli 2015, 16 juli 2015, 8 mei 2017 en 15 mei 2017 vernietigd moeten worden; dienvolgens wordt de veroordeling gevraagd van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot betaling aan de nv Mediahuis van de volgende bedragen:

- 13.987,11 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 18 december 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
- 27.958,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 18 december 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
- 23.756,13 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 16 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;
- 121.218,96 euro ten titel van bijdragen, te vermeerderen met de moratoire interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 23 juni 2017 en de gerechtelijke interesten, en dit tot aan de dag der gehele betaling;

Deze eis tot terugbetaling steunt op de berichten van wijziging der bijdragen van respectievelijk 14 juli 2015, 16 juli 2015, 8 mei 2017 en 15 mei 2017 (stukken 1-4, bundel geïntimeerde).

De berichten van wijziging der bijdragen die dateren van 14 juli 2015 t.w.v. 13.987,11 euro en van 16 juli 2015 t.w.v. 27.958,07 euro hebben betrekking op de regularisatie van de “*gratis abonnements en gratis advertenties*” voor de periode van het vierde kwartaal 2010 t.e.m. het derde kwartaal 2014.

De berichten van wijziging der bijdragen die dateren van 8 mei 2017 t.w.v. 24.141,80 euro en van 15 mei 2017 t.w.v. 121.958,24 euro hebben uitsluitend betrekking op de regularisatie van het “*gratis krantenabonnement*” voor de periode van het eerste kwartaal 2014 t.e.m. het vierde kwartaal 2016.

Het arbeidshof merkt op dat het voorwerp van het huidig geschil uitsluitend betrekking heeft op de “*gratis [kranten]abonnements*”. Er wordt geen uitspraak gedaan over het voordeel van de “*gratis advertenties*”.

In die zin staat thans niet afdoende vast in welke mate (volledig of ten dele ?) de bedragen vermeld in de berichten van wijziging der bijdragen van 14 juli 2015 en 16 juli 2015 moeten worden terugbetaald.

Een heropening van de debatten dringt zich op teneinde de partijen, op tegensprekelijke wijze, toe te laten standpunt in te nemen over de hoegrootheid van de bedragen die moeten worden terugbetaald.

V.2.5

Houdt al het overige aan.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Verklaart de tegenvordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ontvankelijk doch ongegrond.

Heropent, alvorens ten gronde uitspraak te doen over de vordering van de nv Mediahuis, de debatten teneinde de partijen, op tegensprekelijke wijze, toe te laten standpunt in te nemen over de hoegrootheid van de door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid aan de nv Mediahuis terug te betalen bedragen.

Bepaalt de volgende conclusietermijnen:

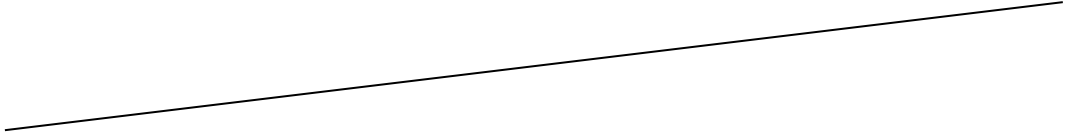
*voor de nv Mediahuis: 30 juni 2021

*voor de RSZ: 30 september 2021

* voor de nv Mediahuis: 29 oktober 2021.

Zegt dat de zaak opnieuw zal worden behandeld op de openbare zitting van donderdag 16 december 2021 om **14u** voor een pleitduur van 30 min.

Houdt al het overige aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

, raadsheer m.o.,
, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door , griffier.

, die aan de debatten en het baard in deze zaak heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.
Overeenkomstig het artikel 785 Ger. W. wordt dit arrest ondertekend door , raadsheer m.o., voorzitter van deze kamer en , raadsheer in sociale zaken, als werkgever.

, griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 20 mei 2021 door:

, raadsheer m.o.,
, griffier.